

Dejan Šiptar

TUPI RITAM

U glavi mi je bubnjalo. Trčao sam.

Ne, to nije sasvim točno. Bježao sam. Moram biti precizan, ne smijem lagati. Ne smijem prilagoditi priču kako bih ispao heroj. Dakle bježao sam. Trčao kroz ulice, jurio kroz parkove i trgove, izbjegavao otvorene površine, držao se skučenih uličica. Što uže to bolje. Noć mi je išla u korist, rana jesen mi je išla u korist, donoseći maglu sa svojom hladnoćom. Magla je prikrivala moje obrise, pružala utočište na otvorenim mjestima. I hladnoća mi je išla u korist, rashlađivala je moje uspuhano tijelo. No ta ista noć mi je i odmagala, i to istim stvarima. S hladnoćom je donijela i tišinu, koja je moje korake činila gromoglasnima, a isto je činila i s koracima mojih progonitelja. Cijelo su se vrijeme posvuda čuli glasni odjeci, činilo se kao da se skučene uličice protežu u svim smjerovima, kao da sam okružen, bez izlaza. Magla je skrivala svaku naznaku mojih progonitelja, pretvarala ih u sveprisutne zvukove. A hladnoća je svaki udisaj činila bolnim, smrzavajući mi pluća.

Morao sam predahnuti, nisam više imao snage, nisam mogao podnijeti teško disanje, trebao sam smiriti živce barem na trenutak. Pronašao sam zamračenu ulicu i sjeo na hadni beton između dva kontejnera.

Disanje mi se ubrzo smirilo, kao i srce, no tada je um počeo raditi. Glasne odjeke u mojoj glavi pratili su prizori koji su mi blještali pred očima poput stroboskopa. Trajali su djelić sekunde, a ostajali cijelu vječnost.

Vidio sam je kako pada.

Kako beživotno leži.

Kako trčim da joj pomognem.

I krv.

Krv na njenoj odjeći, krv na njenoj koži, krv na hladnom asfaltu vlažne ulice, blijeda, razvodnjena, izgubljena. I krv na mojim rukama, koje su je grlile, koje su pokušavale nekako zaustaviti istjecanje njenog života, utisnuti ga natrag u ranu iz koje je istjecao. Koje su je držale blizu i pokušavale utisnuti vlastiti život u nju, da je spase. No bilo je prekasno. Stigao sam prekasno.

Ne.

Moram biti precizan. Ne smijem lagati.

Bio sam uz nju od početka. Čim se opasnost pojavila, pokušao sam joj pomoći da je izbjegnem. Savjetovao sam je, molio, preklinjao, pa čak i prijetio u očajničkoj nadi da će je strah natjerati da ozbiljnije razmisli o svemu. No nisam uspio. I sada je mrtva.

Govorio sam joj da ga izbjegava, da to neće dobro završiti za nju. No nije me slušala. I sada je mrtva. A ja sam stigao prekasno, iako sam cijelo vrijeme bio tamo. Nisam uspio, bilo je prekasno. I umjesto da je spasim uspio sam je samo držati u svome naručju i gledati kako sjaj napušta uplašene oči. A s njim je nestalo i jedino što je u mom životu vrijedilo.

Zbog toga nisam primjetio zvuk koraka, kao ni crne cipele koje su ga dopratile, kao ni oružje koje su nosili. Trgnuo me tek uzvik koji je sve ove prizore odjednom donio u moju svijest. Ni ne znajući točno što radim dao sam se u trk, a u mojoj glavi poput života odjeknuo je mukli udarac njene glave o tlo nakon što sam je u žurbi ispustio. Zvuk tog udarca od tog je trena pratio svaku moju živuću misao.

I tako sam počeo trčati.

Ne.

Bježati. Tako sam počeo bježati od svojih progonitelja.

I tako sam završio u zamračenoj ulici, sjedeći na hladnom betonu između dva kontejnera. Nisam mogao na policiju. Okrivit će mene. Njena je krv na mojim rukama. Nož kojim je prolivena i sada se nalazio u mom džepu. Sve je protiv mene. A k tome me i progone. Do policije ne mogu ni stići.

Čujem zvukove u blizini uličice. Još ih je više, traže me, dozivaju se. Organiziraju potragu. Sustavno pročešljavaju ulice. Uskoro će doći i do moje. Nemam kamo.

Provirio sam između svoja dva kontejnera da vidim postoji li ikakva šansa da se izvučem. Nekakav propust u njihovoj organizaciji koji bih mogao iskoristiti da pobjegnem. I mala šansa značila je nešto. Mogućnost da se sakrijem, da čekam da se stvari smire.

No nisam bio te sreće. Pred sobom sam ugledao one crne cipele. I isto ono oružje. A na svjetlosti crvenih i plavih svjetala koja su treperila u pozadini vidio sam i plavu uniformu. Brzo sam se digao na noge i izvukao svoj nož iz džepa.

-Ne!

A u glavi bubnja.

-Nije fer!

Tupi odjek udarca njene glave o tlo.

-Pokušao sam joj pomoći.

Podigao je pištolj i uperio ga u mene. Počeo mi je vikati nešto. Ništa nisam čuo. Čuo sam samo udarac njene glave o tlo.

-Upozorio sam ju. Nije me željela slušati.

Neće mi povjerovati. Nisam je uspio spasiti, a sada ne mogu spasiti ni sebe. Stigao sam prekasno.

Ne.

To nije točno.

Ne smijem lagati. Ne smijem prilagoditi priču kako bih ispao heroj.

Nisam stigao prekasno. Pokušao sam je spasiti. No nije me željela slušati. Rekao sam joj da se ne petlja s njim. No ignorirala me. Učinio sam sve da joj spasim život, no odbila me. Natjerala me da to učinim.

Tupi udarac glave o tlo.

Podigao sam svoj nož i nasrnuo.

Tupo bubnjanje bez prekida.

Pucanj ga je zauvijek prekinuo.